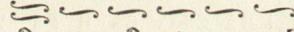

Въ втория почеркъ **з**, **р**, **ц**, **ш** удължаватъ частите си подъ и надъ реда. Освенъ това той употребява и **ж**.

Паметникътъ се отличава съ взаимна смѣна на юсоветъ. Йероветъ стоятъ ту на епимологичните си мяста, ту се замѣнятъ единъ съ други, ту се изясняватъ, ъ въ **о**, ъ въ **е**, а това посочва македонобългарския произходъ на паметника, както напр. въ думите: **копище**, **сокъспленъ**, **темъни**, **лестъ**, **лести** и пр. Звукътъ **ы** се предава правилно съ **ы**; веднажъ **ы** е замѣстено съ **ъ** (**мъслънаго**), а другъ пътъ е изпушнато (**помшака**). Тия два последни случаи показватъ, че звукъ **ы** се е произнасялъ тогава близо до **ъ** и то не като дифтонгъ. Наречието **всегда** е предадено съ **вседга**. Паметникътъ произхожда най-късно отъ XII в.

Отъ съдържанието на текста личи, че трета страница не е прѣко продължение на втора, и че помежду имъ е имало други листове. Уничоженитѣ или изтрити части на текста надомѣстихъ било по смисъль, било като се водѣхъ по съответни стихири, които намѣрихъ въ единъ осмогласникъ № 343, отъ XV в., български изводъ, въ ржк. сбирка на Църк. музей въ София. За показъ на писмото прилагамъ отъ първата страница фотографска снимка, малко намалена. Срв. стр. 448. При печатане на текста двата вида малки носовки (**а**, **я**) замѣнихъ съ **а**, но оставихъ **я**.

Стр. I.

1. . . та: бще пѣнъми утащє к[ъ тѣ-]
бѣ приходниъ грѣши: нзблѣ[л-]
енне просаще ѿ веунслънъхъ [съ-]
блазнен нашнхъ: нзблѣн мати
2. бжнѣ тесе велнудемъ:
Въ срѣ: Бжн: Кѣ: г: з: пѣ: я: ъко п[о]
соуходи ходи въ Нѣ: по безди стопам[и]
гонителѣ Фараона: възирла топнма
побѣднижа пѣ поемъ копище
10. Лаковенъ скѣтъ ражени унстав
прѣблѣниаж смирѣть кеде ны ра[з-]
дроѹшила єин уйставъ: оѹмръш[ъклѣ-]
ныхъ тлѣл вїе: Сладостна [доу-]
ховноа ѹзвено срѣцє мое: [до-]
брѣхъ дѣль: тѣмже ма са т[ебѣ]
- 15.